

Respect pentru oameni și cărți

Livia Furia

LUMEA DE DINCOLO

CUPRINS

1. Vampirul / 5
2. Reguli în lumea de dincolo / 19
3. Cutremur în orașul de nicăieri / 31
4. Castelul (partea întâi) / 44
5. Castelul (partea a doua) / 55
6. Ce se găsește în spatele ușilor închise / 70
7. Încercare nereușită / 82
8. Lecția încredерii / 96
9. Cine locuiește în apartamentul meu? / 112
10. Puterea rugăciunii / 123
11. Cum se învață în mod organizat / 137
12. Răzvan / 152
13. Atac cu bombă asupra mașinii cu îngeri / 168
14. Decizii / 184
15. Amintiri despre mine / 198
16. Să ne bucurăm de mare / 214
17. Pe cine cauță cei veniți de departe / 229
18. Poveste fără sfârșit / 241

Lumea de Dincolo este un roman de ficțiune. Orice asemănare cu nume, persoane, locuri, evenimente sau fapte reale sunt absolut întâmplătoare.

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FURIA, LIVIA

Lumea de Dincolo / Livia Furia. - București : Berg, 2017

ISBN 978-606-94290-9-9

821.135.1

ISBN: 978-606-94290-9-9

Editura Berg

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

1. VAMPIRUL

Nu locuiau de prea multă vreme în blocul prin fața căruia serpuia aleea mărginită de grădinițe cu flori, garduri vii și câțiva copaci rătăciți, în care aveam un apartament la ultimul etaj.

Locul m-a cucerit de la început cu mulțimea de culori și sunete specifice acelei zile de mai, când l-am văzut pentru prima dată. Îmi plăcea să stau la geamul sufrageriei, să urmăresc zborul păsărilor, jocurile copiilor, cearta vecinilor.

Nu aveam multe cunoștințe printre oamenii de acolo, iar prieteni nici atât. Dacă mă întrebai cine sunt vecinii de la etajele inferioare, nu știam să îți răspund. Dar nu conta, preferam să mă bucur de singurătatea mea, mai ales că aveam timp destul.

Nu lucram, dar nici nu duceam dorul unui loc de muncă stabil. Mă mulțumeam să trăiesc din ce am pus de departe în zilele de altădată și din chiria frumoșică pe care o primeam lunar dintr-o moștenire picată parcă din cer.

Citeam multe cărți, priveam fără prea mare interes la televizor, mă jucam pe calculator sau căutam alte activități menite să facă timpul să zboare. Puteți spune că îmi pierdeam timpul degeaba, că nu îmi trăiam viața cu folos, dar nu mă interesează. Eram mulțumit cum trăiam, iar părerea altora mă lăsa indiferent.

Dar viața aceasta dulce de huzur avea să fie dramatic întreruptă într-o noapte cu lună plină și cer pudrat cu stele, când o bufniță în camera de alături m-a trezit dintr-un vis minunat.

Hoții? a întrebat mintea mea somnoroasă, dar nu am știut ce să-i răspund.

M-am dat jos din pat și, continuându-mi somnul, am ajuns în camera alăturată. Am rotit privirea prin cameră, dar nimic nu părea

nelalocul lui. Totuși, fereastra era deschisă, iar perdea era neagră fălfâia bezmetic în fața ei.

Perdea era neagră? m-am mirat. Știi că noaptea toate pisicile sunt negre, dar la ferestre am perdele albe de când mă știi.

De fapt ai draperii, pentru că perdelele le-ai dus la spălătorie, îmi comunică plin de bunăvoiță un alt gând.

Ca pentru a confirma inexistența vreunei perdele, de orice culoare ar fi fost ea, pata întunecată pe care o luasem drept accesoriu normal al unei ferestre pluti spre mine.

– Mă duc la culcare, am bombănăit și m-am întors. Stau și visez prostii în ușa sufrageriei, când le pot visa în patul meu confortabil.

– Stai puțin, amice!

O voce politicoasă m-a înghețat pe loc. Se pare că nu visasem zgromotul de peste noapte. În sufrageria mea se afla un hoț! Din nefericire, nu știam cum să procedez în astfel de cazuri. Dacă aş fi ascultat-o pe mama când mi-a spus să iau manualul de autoapărare...

Am simțit o greutate pe umăr și, fără să vreau, sunt întors cu fața spre un bărbat între două vârste, cu părul vopsit albastru, cu o gură plină cu dinți sclipitori și cu cei mai negri ochi pe care i-am văzut vreodată. Mă privea cu anticipație și scânteierile pupilelor sale îmi creau o stare ciudată de disconfort. Aveam senzația că îl cunoșteam, dar de unde sau în ce împrejurări îmi era neclar.

– Dacă vrei bani sau obiecte de valoare, să știi că ți-ai ales greșit victimă, am spus pe nerăsuflare, evitând să privesc în cele două hâuri întunecate din care sufletul nu mai avea scăpare. Dețin doar câteva zeci de cărți pe care nu le-am cumpărat de prea multă vreme, deci nu au mare valoare comercială, hainele nu sunt nici moderne și nici noi, iar obiectele din casă sunt în mare parte donate de rude care s-au plăcuit de ele.

Îl simțeam privirea cercetătoare ca un curent rece și mă gândeam cu groază cu ce fel de ciudat aveam de-a face. Oare scăpase de curând dintr-un laborator de cercetări și bântuia prin casele oamenilor, împins de imaginea deformată pe care mintea i-o proiecta în

spatele ochilor a căror împunsătură o simțeam aproape fizic pe pielea scalpului?

– Sâangele tău este foarte valoros pentru mine în momentul asta. Deși am nevoie doar de esența ta divină, cum totul vine împachetat în chestia grejoasă pe care o numești trup, va trebui să mă mulțumesc și cu atât. Astăzi. Dacă mă gândesc mai bine, te-ăș putea separa cu ușurință, doar că aș primi odată cu spiritul și o mulțime de balast energetic, aşa că am să fiu răbdător pe moment.

Sâangele meu? Sufletul meu? Balast energetic? Ce spune lunaticul asta?

– Nu știi cum e pe la voi, dar la noi nu se ține sâangele pe raft, alături de cărți. Dacă pleci acum, nu depun plângere, am spus generos.

Deja evaluam toate metodele prin care puteam scăpa de individ, acceptând chiar și ideea de a-i da cu vreun obiect mai greu în cap. Nu mă vedeam ridicând dulăpiorul de pe hol deasupra capului, cu toate prostiile pe care le înghesuise în sertare, dar citisem chiar ieri despre cum oamenii sunt capabili de acțiuni pe care în mod normal nu le pot face, atunci când sunt plini de adrenalină, cum eram eu în acel moment.

– Poate aș reconsidera oferta, dacă ar include și ceva de mâncare. Aș accepta chiar și mai puțin de un pahar de sânge. Oricât de puțin. Știi, ultravioletele nu îmi fac bine la ten și nu vreau să mă prindă dimineața pe aici. În plus, Păzitorii mi-ar putea lua urma, asta dacă reușesc să prindă în câteva ore sălbăticinile pe care, în mărinimia mea, le-am eliberat.

– Despre ce păzitori vorbești?

– Cei în grija cărora ar trebui să fi acum. Sunt plecați după cai verzi pe pereți.

Privi cercetător dincolo de geam, în inima nopții. Am profitat de momentul de neatenție și am fugit din cameră, încercând să ajung la dulăpiorul de pe hol. Dar, cum nici la atletism nu am fost, după doar doi pași, în dreptul bucătăriei, m-a prins. De data asta m-a ancorat sănătos, cu niște gheare pe care le-ar fi invidiat orice

prădător de top. Am privit bulversat la mâna ce semăna cu cea a unui schelet din filmele horror proaste.

– Cine spuneai că ești?

– Cum, nu îți mai amintești de mine, puștiulică? Demonias mi se spune prin unele părți.

– Nu sunt un puști! m-am rățoit la el, ignorând pericolul imediat. Am aproape douăzeci și patru de ani și chiar nu îmi amintesc numele tău. Nu am cunoscuți cu nume atât de bizare.

– Nu îți amintești, atâtă tot, spuse celălalt și ofță teatral. Dar eu îmi amintesc de tine, iar acum am ocazia să mă înfruct, în sfârșit, din ființa ta, dorință pe care am purtat-o mult timp în adâncul sufletului.

Mă pregăteam să spun ceva, poate să protestez din nou, când a început să se transforme, sub privirile mele uluite.

Pe neașteptate, păru-i prinse viață, încolăcindu-se rapid pe după umeri, din ce în ce mai lung; mâinile i s-au uscat, fața i s-a alungit, iar ochii i s-au mărit, pupile negre, mult dilatate, devenite dintr-o dată oglinzi spre coșmaruri de mult uitate. Dar cea mai spectaculoasă transformare au avut-o dinții, caninii de sus, mai precis, alungindu-se centimetru cu centimetru până când au depășit cu mult buza de jos.

Din cauza oribilei metamorfoze, nu realizam ce ființă îmi stă acum în față. Îmi curgeau șiroaie de transpirație pe frunte, în timp ce mintea înnebunită îi căuta un nume potrivit. A zâmbit, aproape cu dragoste, și s-a apropiat încet de gâtul meu.

Un vampir! a țipat sufletul meu, iar inima aproape s-a oprit în loc.

– Nu există vampiri, m-am trezit îngânaș.

Poate că altceva v-aș fi povestit în momentul acesta dacă, în clipa în care buzele lui aproape că mi-au atins pielea umedă de frică, prin fereastra bucătăriei nu ar fi dat buzna doi indivizi îmbrăcați în străie albe, cu părul lung, argintiu, fluturându-le pe spate. Cel ce își spunea Demonias întoarse capul spre ei, privindu-i plăcuit.

– Băieți, mă ocup de voi imediat cum termin cu rezerva mea de hrană.

Fără o vorbă, cei doi au luat poziții de atac. Unul păru a întinde un arc invizibil, în timp ce al doilea scoase de sub haine un fel de arbaletă.

– Lasă muritorul, altfel nu mai apuci Ziua de Apoi! îl amenință cel de-al doilea, luându-l în cătare.

Demonias se apropiere fulgerător de mine, cu gând să prindă o mușcătură măcar, când săgeata bine plasată a primului îi străpunse obrazul drept.

– Te-am prevenit, spuse acesta cu voce joasă.

Demonias, vizibil iritat, își smulse săgeata din carne și o aruncă pe podea, la picioarele celui cu arbaleta. Ochii îi scăpără furioși.

– De data asta m-ați supărat!

– Tremurăm de frică, și eu, și Paolo, îl asigură arcașul cu o mină serioasă.

Vampirul sări spre el, luându-l prin surprindere, și cu o lovitură puternică îl mătură la podea. Privi interogativ spre partenerul celui căzut:

– Plecați acum sau continuăm distracția?

Un bici albăstrui, desfășurat cu dexteritate de arcaș, înlanțui picioarele lui Demonias și îl dezechilibră când adversarul său se rostogoli pe podea, întinzând firul ca de mătase. Căzu cu un bufnet. Se lăsă tăcerea.

– Dacă nu mai aveți treabă cu mine, eu am să plec, le-am șopit ezitant bărbaților în alb.

Cei doi mă priviră încruntați.

– Va trebui să îi ștergem memoria, mormăi Paolo, cel cu arbaleta.

– Uit până mâine totul, le-am promis solemn, ducându-mi mâna la inimă pentru a întări promisiunea. Voi spune doar că am avut cel mai groaznic coșmar de până acum.

– Îl înțepești tu sau o fac eu? îl întrebă primul pe colegul său, ignorându-mă.

– Înțepătură?! Vocea mea atinse cote alarmante. Nu am făcut injecții nici când am fost aproape pe moarte, acum mai bine de un an.

– Știm, mă asigură Paolo. Eram pe-aproape, trimiși să te escorțăm. Te-am păzit de pomană două săptămâni.

Oare erau îngeri păzitori?

Nu arătau chiar a îngerași cu aripiioare, dar curiozitatea mă împlinea să îi întreb despre asta, când un mărâit gros se auzi dinspre Demonias. Uitasem complet de el!

– Nu l-am injectat!

Cu o mină preocupată, arcașul se apropie de cel căzut. Se aplecă deasupra lui, în timp ce scotea din buzunar ditamai seringa plină cu un ser maroniu. Ochii aproape mi-au ieșit din orbite când am realizat cu ce aveau de gând să îmi steargă memoria.

Demonias îi scăpă din mâna și se înălță spre tavan, scrâșnind invective printre dinți. Îngrijorarea de pe fețele celor doi luptători mi-a dat de înțeles că lucrurile se complicau.

– Veți plăti pentru că ați încercat să vă jucați cu mine!

Își pierdu forma umană, dizolvându-se într-o ceață negrioasă, care se topă la nivelul lustrei cu trei brațe, spânzurată de plafonul alb. Reapăru pe neașteptate în fața lui Paolo, pe care îl dezarmă cu o lovitură puternică aplicată peste brațul stâng. Rânji cu satisfacție și, cu o mișcare elegantă, se feri de atacul arcașului.

Se evaporă din nou și se materializează fără efort în spatele lui pentru un atac mișesc, dar acesta, anticipându-i mișcările, se răsuci pe piciorul stâng, evitând lovitura. Cu o mișcare fluidă, aluneca pe sub forma negrioasă a vampirului pentru a se ridica agil în spatele lui.

Demonias urlă când săgeata argintie a arcașului îi străpunse carnea și sedezânțui furios, aruncând cu săgeți de umbră prin toată bucătăria, încercând să-i nimerească pe bărbății care parcă dansau în jurul lui.

Lupta se mută în bucătăria mea abia rededorată și ordinea pe care cu greu reușeam să o păstreze se destrâmă sub privirile mele

îngrozite. Dulapul suspendat căzu peste masă, făcând-o țăndări. Toate farfuriile zburără care încotro, grăbite să părăsească scena luptei, urmate la scurt timp de cănile și paharele de pe rafturile de sus ale celui de-al doilea dulap.

Abia am avut timp să mă feresc de o furculiță rătăcită, care s-a înfipt în haina atârnată în cuierul din spatele meu. M-am lăsat pe vine și, târâs pe genunchi, am încercat să mă fac nevăzut spre sufragerie. Un scaun care venea cu viteză spre mine îmi schimbă rapid opțiunea.

Încercam să mă apăr de proiectile ce zburau peste tot în jurul meu, dar abia în spatele dulapului căzut am reușit să mă ascund. M-am pipăit, încercând să evaluez pagubele și am răsuflat ușurat. În afara câtorva zgârieturi și a două–trei vânătăi mai serioase, eram întreg.

Dar nu același lucru se putea spune și despre apartamentul meu, care arăta ca după război. Mă așteptam ca din moment în moment cineva să bată la ușă, cerându-mi cu voce ridicată să termin bairamul.

Dintr-odată, dulapul în spatele căruia așteptam încetarea ostilităților se răsuci în aer și plecă grăbit spre o destinație necunoscută, lăsându-mă expus vederii părților aflate în conflict. Am simțit că mi se răcește sângele în vene când Demonias m-a fixat cu privirea sa de cărbune.

– Vin imediat la tine, mă asigură șoptit și a rânit, arătându-și colții.

Am înghițit în sec și, lăsând orice precauție deosebită, m-am ridicat cu gândul să fug cât mai departe, eventual la cea mai apropiată secție de poliție, chiar cu riscul de a fi internat la nebuni, astă pentru că nu mă vedeam explicând calm, unui ofițer burtos, cum doi îngeri și un demon se jucau de-a „cine prinde primul sufletelul” în bucătăria mea.

Demonias și-a dat seama ce aveam de gând, mi-a tăiat calea în pragul fostei uși de la bucătărie și mă izbit cu pumnul în piept, lăsându-mă fără suflare pentru o clipă. Am zburat prin aer din

bucătărie, prin hol, până în dreptul dormitorului, unde m-am lovit de perete.

O sclipire de argint mi-a jucat în fața ochilor înainte ca vederea să mi se întunece. O bufnitură în dreapta mea, apoi tăcere. Am scuturat din cap, amețit, și am reușit cu greu să mă ridic în picioare. Paolo i-a sărit imediat în spate, dându-mi posibilitatea să fug de acolo.

Clătinându-mă ca un bețiv, m-am îndreptat spre balcon, o cale de ieșire la fel de bună ca oricare alta în situația în care mă găseam. Mă simțeam ciudat, cumva mai ușor, de parcă pluteam deasupra covorului.

Dacă ajung în balconul vecinului, îl voi ruga să sună la salvare, nu la poliție...

Am auzit o înjurătură în spatele meu. M-am întors speriat și l-am văzut pe Demonias cum înainta spre mine, cu Paolo în spate.

– Ești bun și așa, mi-a spus întinzând mâna spre mine. Mă mir că nu ai tulit-o deja în astral. Cred că ai vrut să-mi faci o bucurie, deși nu este încă ziua mea.

M-am ferit spre dreapta, evitând să îi cad în gheare. Paolo reuși să îi înfigă între omoplați un cuțit cu mâner sidefiu și lamă scânteietoare. Cu un urlet îngrozitor, Demonias îl trase pe bărbat pe deasupra capului, trântindu-l în fața sa, pe burtă. Se apleca rapid și, cu o mișcare de profesionist, îi rupse gâtul, folosindu-și ambele mâini.

Am înghețat. Bărbatul căzut rămase nemîșcat. Demonias se întoarse spre mine, cu privirea încărcată de ură.

– Să terminăm odată ce am început, că mi-a ajuns atâtă efort în noaptea asta.

Am icnit, pentru că nu mai aveam suflu pentru altceva. Se auziră două pocnituri, care aproape m-au înălțat până la tavan de teamă, și alți doi indivizi îmbrăcați în alb poposiră în apartamentul meu. Lupta a reînceput și Demonias încercă să ajungă la mine, în timp ce se apără de atacurile celor trei.

M-am ferit ca în transă de o săgeată rătăcită și m-am prelins de-a lungul peretelui, spre sufragerie. Înăuntru era întuneric, dar trebuia să mă orientez, în ciuda șocurilor prin care trecusem. Îmi trăgeam răsuflarea, încercând să mă gândesc la ce pot face în continuare. Injecția magică nu îmi mai părea atât de dureroasă.

Demonias crăpă peretele pe din două și se strecură în sufragerie, închizând apoi repede drumul în spatele său. M-am repezit spre fereastra deschisă, înnebunit de spaimă.

– Eu nu i-am deranjat când se serveau cu câte o cană cu lapte divin, bolborosea necuratul în spatele meu.

Lapte divin? Mintea ar fi vrut să zăbovească puțin asupra ideii, dar am adus-o repede la tăcere. Nu era timp pentru prostii!

Ceea ce a urmat pare desprins direct din poveștile pe care buniciulele ce croșetează în fața sobelor încinse le spun cu glas domol nepoțeilor bucălați, care ascultă cu gurile căscate.

În graba de a mă îndepărta de Demonias, deși nu știam exact unde să mă ascund, m-am împiedicat de o cută a covorului, am zburat pe fereastră și am căzut în gol de la etaj, cu mâinile și picioarele desfăcute. Nici glas nu mai aveam să tip. Pământul proaspăt săpat se apropia cu viteză de mine, iar eu nu puteam decât să admir perfecțiunea bolovanilor care răsăreau din pământul sfârâmicios.

Nu mai aveam nici doi metri până să mă întind pe săpătură, când m-am ridicat fără efort din nou în văzduh, planând pe aripi de vânt.

Aripi de vânt?! Atâta poezie! Si de unde vânt?! Si când am învățat să zbor?

Până să îmi dojenesc mintea că prea caută nod în papură, am pierdut din nou altitudine și m-am prăbușit, dând din mâini și din picioare, printre crengile unui copac mai înalt. Am rămas agățat de o ramură mai viguroasă, la doar câțiva metri deasupra solului.

– Heil!

Încă nu îmi revenisem din uimire, când cineva de sus m-a atenționat. Ridic privirea spre fereastra de unde căzusem cu nici cinci

secunde în urmă. De la toate ferestrele apartamentului meu izbucneau jerbe multicolore care se stingeau în mii de steluțe, cum numai la focurile de artificii de la sfârșitul anului mai vedeai.

Aplecat mult peste fereastră, mai mult decât mi-am imaginat că este posibil să te apleci fără să îți pierzi echilibrul, bărbatul cu părul alb, partenerul celui omorât de Demonias, îmi făcea semne cu mâna.

– Vino sus! Repede, până nu te vede careva.

– Sunt prins aici, i-am spus cât am putut de încet.

M-am legănat cu ramura de care atârnă, pentru a fi mai convințător.

– Lasă prosteala și urcă. Avem treabă!

Se retrase în spatele ferestrei și mă lăsă aşa. Am închis ochii, încercând să mă reculeg, rememorând cele întâmplate în cursul nopții. M-am trezit râzând. Nici eu nu mă credeam pe mine însumi!

Când am deschis ochii, am dat de chipul celui care mă atenționașe mai devreme, plutind la câțiva centimetri în fața mea.

– Hai! am strigat cu spaimă.

Am tresărit atât de puternic, încât m-am desprins de creangă și am căzut în fund, pe aleea pietruită de sub copac. Impactul nu a fost atât de dureros pe cât mă așteptam și am putut să mă ridic, după un moment de ezitare, în picioare.

Bărbatul cu părul alb s-a materializat lângă mine.

– Să mergem sus, înainte să apară mai multe complicații, își reînnoi el avertismentul.

Privi cercetător spre ferestrele întunecate, dar nimeni nu se zărea în spatele lor.

– Se apropie dimineața și vine timpul când spiritele se reîntorc la casele lor. Mai bine zis, la carcasele lor. În plus, am senzația că am simțit miros de demonid. Nu vreau să te prindă pentru că avem nevoie de tine, acum că unul dintre noi a plecat înainte de vreme.

L-am urmat câțiva pași, îndreptându-mă spre scara blocului. Mă pregăteam să urc treapta de la intrare când bărbatul se înălță

spre apartamentul meu și îmi făcu semn să îl urmez. Am clătinat din cap, întrebându-mă într-o doară dacă îngerii realizează că oamenii pe care îi supraveghează au anumite limitări și am întins mâna spre interfon.

Am căscat gura când brațul mi-a trecut prin perete. Am văzut negru în fața ochilor și timpul s-a oprit. Când mi-am revenit eram în sufragerie, întins deasupra corpului meu.

Nu îmi vine să cred că mi s-a întâmplat una ca asta!

– Niciodată nu ne este ușor să acceptăm când ni se întâmplă, îmi spuse consolator unul dintre bărbății veniți prin tavan.

– Am... murit...?

Celălalt încuviață cu o expresie gravă. Am izbucnit în lacrimi. Simțeam că mi se făcuse o mare nedreptate. Nu voiam să mor. În niciun caz nu îmi sunase ceasul!

– Cum s-a întâmplat una ca asta?

– Ei bine, când Demonias te-a lovit, îți-a strivit toracele, coastele s-au rupt și una dintre ele îți-a străpuns inima. Ai murit. Lovitura a fost atât de puternică, încât nu îți-ai dat seama când ai părăsit corpul. Te-ai comportat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am început din nou să suspin.

– Hai, lasă, că nu e atât de rău, încercă bărbatul cu părul alb să mă îmbărbăteze.

– Dar... Am... murit... Acum ce mă fac? am întrebat printre suspine.

– Despre asta urmează să discutăm. Dar, mai întâi, trebuie să scăpăm de urmele din apartament.

L-am privit printre lacrimile mari cât sămburele de cireașă. Mi-am rotit privirea prin încăpere.

– Crezi că puteți refa totul, înainte ca vreunul dintre vecini să se trezească?

– Nu trebuie să refacem apartamentul. Trebuie doar să ștergem urmele noastre, ale Luptătorilor cu Lumină, înainte ca alte ființe neîncarnate, cum ar fi demonizii sau vampirii clasici, să prindă de

veste. Nu vrem să contaminăm locul. Aici avem una dintre porțile noastre de trecere între cele două realități și nu dorim să o pierdem.

Am realizat că lipsea cineva din peisaj.

– Demonias? L-ați prins?

– A reușit să fugă. Nu e bine deloc. De câte ori ne scapă, devine mai puternic. Ne-a făcut o mulțime de necazuri în ultima vreme, și cred că de-acum încolo ele se vor tripla.

Privi spre mine cercetător.

– Cred că te vrea cu orice preț, dacă s-a lăsat rănit de Paolo.

Am deschis gura să îl întreb dacă e mort cu adevărat, când am realizat ceva înfricoșător: un spirit nu putea muri!

Probabil că mă schimbăsem la față pentru că m-a strâns de umăr, încercând să îmi dea putere.

– Paolo s-a întors în Lumină, nu ai de ce să îți faci sânge rău pentru plecarea lui. Dacă l-ai fi întrebat cum își dorește să se ducă, și-ar fi răspuns, cu siguranță: „Prin luptă, cea mai onorabilă cale!”

Înainte să îi răspund, o coloană de lumină coborî din tavan drept în fața noastră și din ea se materializără patru făpturi, după toate aparențele doi bărbați și două femei în vîrstă. Însoțitorul meu se grăbi să îi întâmpine, luându-le cu reverență mâna dreaptă pentru a și-o lipi apoi cu grijă de frunte, ținând ochii închiși.

– Paolo a plecat, le spuse șoptit.

– Știm. De la El, răsunse una dintre femei.

– A plecat să își urmeze Calea, continuă unul dintre bărbați. Tu ce ai să faci?

– Cred că am găsit un învățăcel, perfect să îl înlocuiască.

Arătă spre mine. Bătrânii mă priviră fără prea mare interes.

– E mult de muncă, îl atenționă a doua femeie.

– Știu, dar nu mă tem de asta.

Se apropiе puțin de celălalt bărbat.

– Demonias îl vrea în mod special. Trebuie să fie ceva la mijloc.

De această dată bătrânii mă priviră cu un soi de interes.

– Un spirit străin, decretă primul bărbat. Nu a fost de multe ori pe aici.

– Pasager, spuse și al doilea bărbat.

– Credeam că va pleca imediat, mă țintui cu privirea prima femeie. Doar are prieteni de care este legat foarte strâns.

A doua femeie clătină din cap. Îmi zâmbi.

– Și prietenii lui sunt tot aici. Rămân o vreme pe la noi.

– Mă gândeam eu că nu am făcut o alegere proastă, se declară satisfăcut bărbatul cu părul alb.

– Atunci și-l lăsăm în grija, hotărî primul bărbat. Să îl duci cât mai curând în față lui Nataliel, să îl înmatriculeze.

Apoi tot grupul se îndreptă spre bucătărie, pentru a evalua pagubele, discutând cu voce scăzută, mai puțin bărbatul cu părul alb, rămas lângă mine.

– Vom fi parteneri de acum încolo, îmi spuse luându-mă pe după umeri. Voi avea grija să te inițiez în toate tainele castei. Vom lucra cu încă vreo doi-trei, de vîrstă și nivelul tău, așa că nu te vei plăcisi. Mă cheamă Samuel. Îmi poți spune și Sam, nu mă supăr, deși prefer numele întreg. Tu cine ești?

– Adrian.

Am dat să mai spun ceva, dar m-am oprit.

– Cred că este singurul nume care contează acum, am spus ridicând din umeri.

Adrian închise încet jurnalul. Rămase mult timp privind în gol, gândindu-se la tot ce se întâmplase în acea primă zi de după moarte sa. Încă își mai amintea gustul sărat al friciei și parcă simțea din nou broboanele mari de sudoare pe frunte.

Era închis într-o cameră nu foarte mare, alături de alții câțiva tineri ajuși acolo în condiții necunoscute lui. Samuel îi explicase, înainte de a pleca în misiune, că Nataliel, un negru musculos, avea să îi răspundă la orice întrebare legată de situația sa temporară, dar acesta era în permanență ocupat, așa că și pierdea timpul citind

poveștile neverosimile pe care fișuica locală, numită anot *Știrile Lumii de Dincolo*, le descria cu lux de amănunte.

După ce se plăcuse să tot privească fotografiile în care nu se distingea mare lucru, îi venise ideea să țină un jurnal. Povestea lui era mai grozavă decât toate cele pe care le citise și merită a fi ținută minte, aşa cum se întâmplase cu adevărat.

Se auzi un zornăit de chei și ușa se deschise larg. Nataliel îi făcu semn să îl urmeze și apoi închise cu grijă ușa în urma lui, cu un lacăt enorm. Adrian îl privi cu coada ochiului. Pe Nataliel nu îl deranjă. Păsără în *Lumina* din capătul corridorului.

2. REGULI ÎN LUMEA DE DINCOLO

Orașul Reședință al Lumii de Dincolo era enorm. Cu o mulțime de străzi, înguste sau mai largi, pline cu verdeată, cu clădiri înalte cărora abia le vedea vârfurile printre nori, cu parcuri, magazine, săli de cinema, muzeu și multe alte edificii. Aducea foarte mult cu un oraș din Realitate, cum numeau veterani Lumii de Dincolo viața fizică. Astă dacă treceai cu vederea faptul că majoritatea oamenilor zburau, că existau animale vorbitoare, că unii erau mai negri decât smoala și lăsau în urmă o dâră întunecată de care majoritatea se fereau.

Deasupra lor, nori ca de vată se plimbau lenesi pe o întindere albastră, străbătură din loc în loc de coloane aurii care coborau până la nivelul străzii. Mergeau unul după altul, Nataliel ghidându-l pe Tânăr prin labirintul de străzi pavate cu ceea ce părea a fi piatră de râu.

– Din articolele pe care le-am citit în ziarul pe care mi l-am dat, tot ceea ce văd în jur este doar iluzie creată de mine pentru a mă acomoda mai repede cu trecerea dintr-o stare energetică în alta? îl întrebă pe Nataliel în timp ce rotea privirile în jur, fascinat.

– Este o iluzie creată de mai multe spirite; tu ești doar un alt constructor și nimic mai mult. Vei înțelege despre ce vorbesc pe măsură ce te vei acomoda cu noua stare.

– Locul astăzi îmi pare foarte cunoscut.

– Mulți oameni încarnați ne vizitează în timpul perioadei de somn, alii în timpul stărilor de conștiință modificată ca urmare a consumului de droguri sau a altor substanțe asemănătoare. Dar aceștia din urmă nu au o vibrație stabilă a corpului energetic și de